

مدیریت شهری در کشور اندونزی

بخش اول - مشخصات آماری

اندونزی یا بطور رسمی جمهوری اندونزی کشوری است که در آسیای جنوب شرقی و اقیانوسیه قرار دارد. اندونزی یک مجمع‌الجزایر متشکل از ۵۰۸/۱۷ جزیره و ۳۳ استان است. اندونزی با جمعیت ۲۳۸ میلیون نفر، چهارمین کشور پرجمعیت دنیا است. نظام سیاسی این کشور جمهوری با انتخابات مجلس و ریاست جمهوری می‌باشد. پایتخت اندونزی جاکارتا است. زبان رسمی این کشور زبان اندونزیایی و واحد پول آن روپیه است.

مردم این کشور از اقوام گوناگونی می‌باشند که جاوه‌ای‌ها با حدود ۴۰ درصد بزرگ‌ترین قوم هستند و پس از آن‌ها سوندانی‌ها با ۱۵ درصد قرار دارند. جاوه‌ای‌ها بر امور سیاسی اندونزی چیرگی دارند. با وجود جمعیت زیاد و مناطق پرتراکم، اندونزی جنگل‌های کم‌جمعیت بسیار گسترده‌ای نیز دارد که دومین سطح از تنوع زیستی را در جهان در خود جای داده‌اند. این کشور از نظر منابع طبیعی غنی است اما با این وجود بخش بزرگی از مردم هنوز در فقر به‌سر می‌برند. ۱/۸۶ درصد از مردم اندونزی مسلمان هستند و اسلام توسط بازرگانان دریانورد مسلمان به این منطقه رسید. اندونزی در ۱۷ اوت ۱۹۴۵ از هلند استقلال یافت و استقلال آن در ۲۷ دسامبر ۱۹۴۹ به رسمیت شناخته شد.

اندونزی در یک نگاه

حکومت : جمهوری

مساحت: ۴۴۰/۹۱۹/۱ کیلومتر مربع (۱,۸۲۶,۴۴۰ کیلومتر مربع خشکی و ۹۳,۰۰۰ کیلومتر مربع دریا)

خطوط ساحلی: ۵۴۷۱۶ کیلومتر

جمعیت: حدود ۲۴۵,۰۰۰,۰۰۰

رشدسالانه جمعیت: ۴/۱ درصد

پایتخت: جاکارتا

زبان: باهاسا - اندونزیایی

دین: اسلام - مسیحی

واحد پول: روپیا

گروه های قومی: جاوه ای ۴۵٪ ، ساندانیز ۱۴٪ ، مادوریز ۷,۵٪ ، مله ساحلی ۷,۵٪ ، سایر گروه ها ۲۶٪

نرخ سواد: ۹/۸۷ درصد

تقسیمات کشوری: ۳۰ ایالت

واحد پول: روپیا

بخش دوم - مناطق شهری

فهرست شهرهای کشور اندونزی

رتبه	Agglomeration	جمعیت	رتبه	Agglomeration	جمعیت
۱	جاکارتا	۱۸,۲۶۷,۱۵۶	۶	ماکاسار	۱,۷۱۹,۸۸۵
۲	باندونگ	۵,۹۸۰,۰۱۲	۷	سیریبون	۱,۶۵۰,۰۴۰
۳	مدان	۴,۰۵۴,۴۶۷	۸	یوگیاکارتا	۱,۵۶۶,۳۶۶
۴	سورابایا	۴,۰۰۰,۹۲۰	۹	سمارانگ	۱,۵۲۵,۶۴۹
۵	پالمبانگ	۲,۰۶۱,۱۹۴	۱۰	بندر لامپونگ	۱,۴۲۱,۲۱۴

بخش سوم - منابع اقتصادی

اندونزی بزرگترین قدرت اقتصادی جنوب شرقی آسیا است. بنابر آمار سال ۲۰۱۴ تولید ناخالص داخلی اندونزی ۲۸۷ میلیارد دلار بوده است که سهم سرانه هر فرد ۴۴۵۸ دلار است. سهم صنعت ۴۰/۷٪ که بیشتر به فرآوری محصولات کشاورزی و معدنی مشغول است و سهم بخش کشاورزی ۱۴٪ می باشد و محصول اصلی اش برنج است. با این حال بیشترین شاغلان در بخش کشاورزی مشغول به کار هستند. ۴۱ میلیون و هشتصد هزار نفر از نیروی کار در بخش کشاورزی شاغلند؛ که کشاورزانی هستند که حرفه ای نیستند و در سطح کلان تولید نمی کنند. اما هم کشاورزان بزرگ و هم روستاییان مقدار زیادی لاستیک، چای، قهوه، تنباکو و ادویه تولید و صادر می کنند. از دوران استعمار هلند زیرساخت مناسب آبیاری در کشاورزی برای اندونزی به جا مانده است. بیشترین صادرات اندونزی به کشورهای آمریکا و ژاپن و چین و سنگاپور می باشد. اندونزی از لحاظ معدنی کشوری غنی می باشد و معادن نفت، گاز طبیعی، قلع، نیکل، زغال سنگ، بوکسیت و مس در این کشور موجود است اما به علت نسبت بیشتر جمعیت به ثروت جمعیت مردم فقیر زیاد است.

صنعت معدن کاری سهمی ۱۲ درصدی در تولید ناخالص داخلی اندونزی دارد. یکی دیگر از منابع کسب درآمد برای اندونزی صنعت گردشگری است.

در اواخر دهه ۹۰ میلادی که بازارهای اقتصادی در آسیا دچار مشکلات شدید شد، ارزش پول اندونزی نیز بشدت سقوط کرد و سوهارتو ناچار شد تا اصلاحات اقتصادی شدیدی را انجام دهد و در همین رابطه با صندوق بین المللی پول برای کمکی به ارزش بیش از ۴۰ میلیارد دلار به توافق رسید. نارضایتی های سیاسی و درخواست استعفای سوهارتو، از پیامدهای این مشکلات اقتصادی بود. در مارس سال ۱۹۹۸ سوهارتو برای چندمین بار به قدرت رسید. اما مشکلات برای دولت همچنان ادامه داشت. در میان سال های ۲۰۰۷ تا ۲۰۱۲ شمار میلیونها در اندونزی رشد فزاینده ای داشته است اما هنوز نیمی از مردم با درآمد روزی کمتر از دو دلار زندگی می کنند. تنها ۱۰ درصد کسانی که کار می کنند مالیات می پردازند و دولت برای تأمین آموزش رایگان و بهداشت مشکل دارد. تولید نفت در اندونزی بسیار کم است و این میزان تنها برای تأمین نیازهای داخلی این کشور صرف می شود ولی با این حال اندونزی بزرگترین تولیدکننده نفت در کشورهای جنوب شرقی آسیا به شمار می آید. اندونزی به دلیل فرسودگی چاه های نفت و کمبود تولید نفت در این کشور در ماه مه ۲۰۰۸ از سازمان اوپک خارج شد. اندونزی پرجمعیت ترین کشور اسلامی است. این کشور نفت خیز تنها عضو OPEC می باشد که در سالهای اخیر به دلیل کاهش تولید نفت خام و افزایش مصرف داخلی آن به واردکننده نفت خام تبدیل شده است. در گذشته مهمترین منبع درآمدی دولت اندونزی درآمد نفت و گاز و کمکهای خارجی بوده است اما امروزه دولت این کشور با اجرای برنامه ها و اصلاحات اقتصادی در راستای کاهش اتکاء به درآمد نفت، اقتصاد کشور را به سمت درآمدهای مالیاتی سوق داده است. به طوری که در پی انجام اصلاحات اخیر قانون مالیات ها و نظام اجرایی مالیاتی، درآمدهای مالیاتی این کشور، به ویژه از سال ۲۰۰۳ به بعد، افزایش قابل ملاحظه ای یافته و بیش از ۷۰ درصد از درآمد دولت از این محل تأمین شده است. همچنین دولت اندونزی به منظور کاهش کسری بودجه در چند مرحله اقدام به کاهش یارانه سوخت نموده و همراه با اجرای این سیاست طبقات کم درآمد جامعه را به طور مستقیم جبران مالی نموده است.

طبق تحقیقی که از سوی مؤسسه مکنزی صورت گرفته، تولید ناخالص داخلی اندونزی با رشد سالانه ۷ درصدی از آلمان و انگلستان پیشی گرفته و تا سال ۲۰۳۰ به اقتصاد ششم جهان تبدیل می شود. آنگلا مرکل صدراعظم آلمان، در اولین سفر خود در ماه ژوئیه به اندونزی اعلام کرده بود که این کشور می تواند مدلی برای اروپا باشد. مرکل برای اظهارات خود نمونه های از موفقیت های اندونزی را مثال آورده بود. وی گفت: اندونزی توانست بدهی خود از ۸۲٪ به ۲۴٪ در سال ۲۰۰۲ به ۲۴٪ در سال ۲۰۱۲ برساند و کسری بودجه این کشور در حال حاضر پایین تر از ۲٪ قرار دارد، در حالیکه این رقم برای کشورهای اروپایی ۳٪ است.

مؤسسه "مکنزی اندکمپانی (McKinsey & Company)" در یکی از تحقیقات خود اعلام کرد، اندونزی؛ کشوری با ۲۵۰ میلیون نفر جمعیت که نیمی از آنان را جوانان را زیر ۲۹ سال تشکیل می دهد، هر ساله رشد اقتصادی بالای ۶٪ دارد و تا سال ۲۰۳۰ می تواند از آلمان و بریتانیا نیز جلو بزند. تولید ناخالص داخلی این کشور سال گذشته ۸۴۶ میلیارد دلار اعلام شد و برای سال ۲۰۱۷ نیز از مرز ۱۸۰۰ میلیارد دلار عبور خواهد کرد، سالی که در آن تولید ناخالص داخلی آلمان و انگلستان به ترتیب ۳۹۰۰ و ۳۲۰۰ میلیارد دلار پیش بینی شده است. اگر این روند ادامه داشته باشد، مجمع الجزایر اندونزی تا ۱۸ سال دیگر بعد از چین، ایالات متحده آمریکا، ژاپن، برزیل و روسیه در مقام ششم اقتصادهای برتر جهان قرار خواهد گرفت. در اکتبر ۲۰۱۱ نیز موسسه استاندارد چارترد نیز پیش بینی کرده بود که تا سال ۲۰۳۰ اندونزی در میان ۶ اقتصاد برتر جهان قرار خواهد داشت. اندونزی با مساحتی معادل ۲ میلیون کیلومتر مربع و ۱۷,۵۰۰ جزیره دارای منابع عظیم طبیعی اعم از نفت، گاز، روغن نخل و کائوچو است که بخش قابل توجهی از صادرات این کشور را تشکیل می دهد. دولت که درصدد است رشد اقتصادی را از ۷٪ به ۷,۷٪ برساند بر روی سرمایه گذاری و مصرف تأکید دارد. از همین رو هزینه های زیرساخت که ۳,۵٪ تولید ناخالص داخلی را تشکیل می دهد، افزایش یافته و تا ۲ سال آینده به ۵٪ افزایش خواهد یافت. طبق اعلام موسسه مکنزی، تعداد اندونزیایی هایی که درآمدشان به بیش از ۳۶۰۰ دلار (سالانه) می رسد (تخمین سال ۲۰۰۵) در سال ۲۰۱۰ به ۴۵ میلیون نفر رسیده و پیش بینی می شود در سال ۲۰۳۰ به ۱۷۰ میلیون نفر برسد. فرصتی که متعاقب افزایش بالای سرمایه گذاری های خارجی بعد از بحران اقتصادی سال ۱۹۹۷-۱۹۹۸ به وجود آمده است.

در سال ۲۰۱۰ حجم سرمایه گذاریهای خارجی مستقیم در این کشور از ۱۶۳٪ در مقایسه با سال گذشته فراتر رفته و به ۱۲,۸ میلیارد دلار رسید و این روند همچنان ادامه دارد. آلمان قصد دارد تبادلات اقتصادی خود را از هم اکنون تا سال ۲۰۱۵ با اندونزی افزایش دهد و فرانسه نیز از ماه دسامبر پروژه های اقتصادی با این کشور را آغاز کرده است. دلیل این رشد اقتصادی چیست؟ سوسیلو بامبانگ یودونو که در سال ۲۰۰۴ به ریاست جمهوری برگزیده و در سال ۲۰۰۹ مجدداً انتخاب شد، توانسته وضعیت داخلی کشور را به ثبات برساند. به رغم مشکلات و حوادث مکرری که این کشور به خود دیده، دولت توانست مبارزه جدی را علیه تروریسم صورت دهد. ۹۰٪ جمعیت اندونزی را مسلمانان تشکیل می دهند. اندونزی یکی از اعضای گروه آسه آن (گروه کشورهای آسیای جنوب شرقی) است. جاکارتا خود را به چین و استرالیا نزدیک کرده و توانسته قدرت منطقه ای خود را در اوایل سال ۲۰۰۰ از دست داده بود، دوباره بازیابد.

بخش چهارم - برنامه ریزی شهری

اخیراً در کشورهای توسعه یافته بر تأثیرات توسعه شهری بر محیط زیست تأکید فراوانی شده است. با وجود اینکه مشکلات شهری به طور کلی شناخته شده اما هنوز پیچیدگی ها و تفاوت هایی از تجربه ی هر شهر در مورد موضوعات زیست محیطی وجود دارد. بسیاری از محققان بر این باورند که یک فرم شهری پایدار کلیدی برای دستیابی به توسعه پایدار شهری می باشد. به نظر می رسد شهرها مکان های مهمی برای وضع اقداماتی در جهت دستیابی به توسعه پایدار، باشند. کشورهای توسعه یافته سیاست های تجدید حیات شهری را به منظور مقابله با زوال عرصه های مرکزی شهرها، به تفصیل شرح داده اند. این سیاست ها ممکن است شامل مالیات و مشوق های مالی، وام، کمک هزینه و قوانین مربوط به کاربری زمین به منظور بهبود توسعه ها و جذب فعالیت های اقتصادی جدید و یا تقویت فعالیت های موجود، طرح های جدید مسکن و توان بخشی مسکن موجود، بهبود وضعیت زیست محیطی و نیز سیاست هایی برای ترویج حفاظت از بناهای تاریخی، باشد. بطور کلی تجدید حیات شهری در عرصه های مرکزی شهر که فعالیت های اقتصادی تمرکز دارند، صورت می گیرد. مطالعه در زمینه تجدید حیات مرکز شهرها در اروپا از اواخر دهه ی ۱۹۶۰ آغاز گردید و به تدریج شهرهای اروپای غربی از مقابله با مسئله مسکن متروکه از طریق تخریب یکپارچه و توسعه مجدد به برنامه های دقیق تر نوگردانی مسکن و بهبود محیط روی آوردند. جنکز و همکاران (۱۹۹۶) به این مهم اشاره دارند که تلاش های کشورهای توسعه یافته برای یافتن راهکارها باید در کشورهای در حال توسعه که چنین مشکلات گسترده ای دارند نیز مورد توجه قرار گیرد. شهرهای بزرگ کشور اندونزی به عنوان یکی از پرجمعیت ترین و جدیدترین کشورهای صنعتی در حال توسعه در آسیا، با مشکلات شهری متعددی از قبیل گسترش سریع شهر رو به رو هستند. از عواقب این مسئله این است که دولت های محلی اندونزی باید در پی حل مسائل شهری از قبیل افزایش تقاضای عرصه های شهری برای تسهیلات مسکن به عنوان نیازهای اساسی بشر و هم چنین عرصه های باز، باشند. با توجه به تمام این مسائل، هنوز ظرفیت دولت های محلی برای مدیریت مسائل شهری محدود می باشد. یکی از مشکلات و چالش های ناشی از گسترش سریع شهرنشینی، مسائل اجتماعی در مراکز شهری است در حالیکه محرومیت های اجتماعی در مورد تسهیلات مسکن برای قشر متوسط و کم درآمد جامعه در مراکز شهری رخ می دهد. باندانگ به عنوان یکی از شهرهای اصلی و بزرگ اندونزی تحت تأثیر مسائلی است که پیش تر به آن ها اشاره گردید.

نمونه باندانگ و مسائل شهری آن شرایطی را به تصویر می‌کشد که در آن اختصاص یکسان عرصه‌های مرکز شهر به ادارات و توسعه‌های تجاری، موجب افزایش ارزش زمین و تجدید حیات این قسمت از شهر گردیده است. چنین وضعیتی به چالشی برای برنامه‌ریزی و طراحی شهری به عنوان ابزارهای توسعه تبدیل گشته است.

بخش پنجم - رشد و توسعه شهری

راهبرد توسعه شهر را می‌توان چنین تعریف نمود: فرایند آماده سازی تحقق چشم انداز بلند مدت شهر از طریق تهیه برنامه های عملی کوتاه و میان مدت برای توسعه پایدار شهر که بر مشارکت فراگیر شهروندان، رشد عادلانه، تعادل زیست محیطی و تقویت رقابت اقتصادی شهر تاکید دارد. ارتقاء مدیریت شهری، اصلاحات نهادی و مشارکتی نمودن اداره امور به عنوان تنها راه حل نیل به وضعیت مناسب اقتصادی و اجتماعی کلیه شهروندان، از جمله اهدافی است که در قالب راهبرد توسعه شهر قابل پیگیری می باشد تاکنون در بیش از ۴۰ کشور دنیا طرح های استراتژی توسعه شهری مطالعه و اجرا شده است. تاکنون در بیش از ۴۰ کشور دنیا طرح‌های استراتژی توسعه شهری مطالعه و اجرا شده است. بانک جهانی در شهرهای اندونزی این طرح‌ها را اجرا کرده و در طول چندین سال گذشته که استفاده از استراتژی توسعه شهری در شهرها رایج شده، و بررسی‌ها مطالعات گوناگونی درباره فرایند استراتژی توسعه شهری انجام شده شناخت خوبی از این فرایند فراهم کرده و اکنون اتفاق نظر درباره روش شناسی درست استراتژی توسعه شهری در این کشور وجود دارد. هزینه و زمان تهیه سند استراتژی توسعه شهری بر حسب دامنه و گستردگی و شرایط شهر و هر کشور متفاوت خواهد بود با این وجود اگر پروژه تحت نظارت سازمان ایتلاف باشد بخش عمده ای از هزینه ها و تا مبلغ ۲۵۰/۰۰۰ دلار توسط نهاد مزبور تأمین خواهد شد و پس از تایید طرح برای اجرای آن تا ۵۰ میلیون دلار وام از طرف سازمان ملل متحد پرداخت خواهد شد.

بخش ششم - مدیریت شهری

در اوایل دهه هشتاد میلادی در زمان کودتای نظامی در اندونزی تحت حکومت دیکتاتوری سوهارتو، به ضرورت سطح حکومت محلی - حداقل در کلان‌شهرها- پی‌برده شد و این سطح حکومت در کشور از آن پس ایجاد شده و سهم عمده مسایل مربوط به مدیریت شهرهای اندونزی به مقامات محلی و شهرداری ها و شوراهای محلی سپرده شد.

بخش هفتم - نظام مالی مدیریت شهری

در اندونزی که در زمره کشورهای درحال توسعه است درآمدهای شهرداری ها به چند دسته تقسیم می شود:

- درآمدهای جاری (تمامی درآمد به جز وام) که اصولاً جهت به کار انداختن و نگهداری اختصاص داده می شود.
- درآمدهای توسعه که شامل بقیه درآمدهای جاری و وام ها می شود. بنا بر مقیاس منابع درآمدی به چند گروه عمده تقسیم می شوند:
- الف) کمک‌های بلاعوض (Grant) دولت مرکزی (بزرگ ترین رقم در تامین مالی توسعه منطقه‌ای) که شامل:
- کمک‌های بلاعوض پرداختی شامل یارانه برای خودکفایی
- کمک‌های بلاعوض که به پروژه‌های توسعه اختصاص داده می شوند.
- کمک‌های بلاعوض که از بودجه وزارتخانه مرکزی اختصاص می‌یابد و از سوی سازمان‌های فنی حکومت‌های منطقه‌ای به عنوان هزینه‌های بخشی مورد استفاده قرار می گیرد.

ب) درآمدهای محلی:

• مالیات‌ها Local Incomes

- هزینه‌های خدماتی
- سودهای ناشی از شرکت‌های عمومی محلی
- درآمدهای دپارتمانی
- منابع مختلط

درآمد محلی منبع درآمدی است که از سوی حکومت منطقه‌ای جمع‌آوری و شامل چند زیر گروه است:

-منابع درآمدی مقرر شده شراکتی: این منبع شامل مالیات، حق الامتیاز و دیگر درآمدهایی است که از سوی حکومت مرکزی وضع شده اما بعضاً یا به طور کامل به حکومت محلی واگذار می شود. مهم‌ترین این اقلام مالیات بر اراضی و املاک می باشد. تقریباً در حدود ۶۵ درصد این مالیات‌های جمع‌آوری شده به حکومت های محلی جمع‌آورکننده برگردانده می شود زیرا ارتباطی میان وضعیت مالی و توسعه اراضی محلی و نیاز به وضع مالیات محلی در رابطه با توسعه وجود دارد.

-دیگر منابع درآمدی غیرمالیاتی: این منابع شامل وام برای پروژه‌های مختلف می باشد.

بخش هشتم - نوآوری های شهری

با توجه به افزایش چشمگیر جمعیت شهری در اندونزی، عمده ترین نوآوری های شهری که دولت جاکارتا و شهرداری های این کشور بر آن تاکید داشته اند، بر حوزه حمل و نقل شهری متمرکز بوده و به دنبال نیل به سه هدف کلیدی است که در چشم انداز حمل و نقل شهری بر آن تأکید شده است. این سه هدف عبارتند از:

- تشویق کاربری های مختلط و فرم شهری فشرده تر به منظور کاهش تقاضای سفر و بهبود گزینه های سفر
- وابستگی کمتر به خودروهای تک سرنشین از طریق تنوع بخشی به وسایل سفر شهری مانند پیاده روی، دوچرخه سواری و حمل و نقل عمومی.
- اتخاذ روش های تأمین اعتبار جدید بر مبنای اخذ هزینه از استفاده کننده و تخصیص عوائد حاصل از آن به بهبود نظام حمل و نقل.

بخش نهم - کیفیت زندگی شهری

شماری از اقتصاددانان "واحد اطلاعات اقتصادی (EIU)" براساس سطح درآمد سرانه و هزینه های سبد خانوار، سطح دسترسی به کالاهای و خدمات مناسب و با کیفیت و خدمات بهداشت و درمان ۱۱۰ کشور جهان را رتبه بندی کرده اند. به گزارش سرویس بین الملل باشگاه خبرنگاران به نقل از پایگاه خبری اینترنتی بیزنس تایمز، در این جدول شاخص ایده آل را در عدد ۱۰ را در نظر گرفته و به طور نمونه با توجه به درآمد و شاخص ارزان بودن کالاهای و خدمات و دسترسی آسان ۱۱۰ کشور جهان را رتبه بندی کرده اند که اندونزی در این میان رتبه و جایگاه ۷۰ با شاخص ۸۱۴/۵ را به خود اختصاص داده است. از منظر دیگر شاید بتوان گفت معتبرترین شاخص خوشبختی (رفاه) "مردم" کشورهای جهان یا به عبارتی بهترین ملاک برای سنجیدن "ملت ها" با یکدیگر شاخص کیفیت زندگی (Quality of Life یا به اختصار QLI) نام دارد، این شاخص ترکیبی است برای سنجیدن موفقیت و سعادت جسمی و روحی "شهروندان" در کشورهای جهان. این شاخص همچنین معیاری عالی برای انتخاب کشوری جدید برای تحصیل و مهاجرت می باشد. عوامل ۹ گانه کیفیت زندگی و شاخص های به کار گرفته شده در نمایش چنین عواملی عبارتند از:

- تعالی مادی: سرانه تولید ناخالص ملی
- سلامتی: امید به زندگی در بدو تولد
- ثبات سیاسی و امنیت: نرخ ثبات سیاسی و امنیت
- زندگی خانوادگی: نرخ طلاق (در هر هزار نفر)
- زندگی اجتماعی: نرخ حضور در اماکن مذهبی یا عضویت در سندیکاها
- اقلیم و جغرافیا: عرض جغرافیایی، شرایط اقلیمی بین گرم تر و سردتر را مشخص می سازد.
- امنیت شغلی: نرخ بیکاری
- آزادی سیاسی: متوسط شاخص های آزادی های مدنی و سیاسی
- برابری جنسیتی: نسبت متوسط درآمد مرد و زن، بر اساس آخرین داده های در دسترس

بخش دهم - سیاست های کارآفرینی

اهم تجربیات عملی دولت اندونزی در توسعه و ترویج کارآفرینی بشرح زیر می باشد:

- تاسیس صندوق اعتبارات خاص برای صنایع کوچک پیمانکار در سال ۱۹۹۱ (بانک های تجاری طبق دستور دولت موظف هستند تا ۴۵ درصد از کل سقف صندوق را پر کنند).
- ایجاد مدل های همکاری صنایع کوچک با صنایع بزرگ در قالب:
- پیمانکاری مستقیم: هیچ تعهدی مبنی بر ادامه همکاری پس از پایان مدت قرارداد برای طرفین وجود ندارد.
- پیمانکاری شبکه ای: همکاری بین صنایع کوچک و متوسط و بزرگ وجود دارد. دولت با امکانات مناسبی از جمله راه اندازی صندوق ویژه اعتبارات تضمینی و قانونمند کردن وظایف هر یک از طرفین قرارداد نسبت به یکدیگر را در نظر گرفته است.

همکاری تولیدی - صنعتی مشترک: از سال ۱۹۹۳ این مدل معرفی و گسترش یافته است. طبق این مدل کارخانه بزرگ به همراه تعداد مشخصی از واحدهای صنعتی کوچک یا شرکت مستقل تولیدی تاسیس خواهند کرد که با استفاده از امکانات فنی - فناوریانه، نیروی انسانی و

نوآوری‌های صنعتی هر دو طرف نسبت به تولید یک کالا یا محصول خاصی تحت یک نام جدید اقدام خواهند کرد. سرمایه‌گذاری در شرکت جدید به صورت ۴۰ درصد از طرف صنایع کوچک و ۶۰ درصد از طرف کارخانه بزرگ تامین را دریافت می‌نمایند. دولت اندونزی تخفیف‌های ویژه مالیاتی، آموزش نیروی انسانی، حمایت از بازاریابی،... را به عنوان مشوق‌های لازم در این زمینه انجام می‌دهد. تا به حال ۲۴ شرکت صنعتی مشترک تأسیس شده است.

- شرکت‌های سهامی متشکل از صنایع کوچک: از سال ۱۹۹۵ این مدل طراحی و اجرا شده است. براساس این مدل واحدهای کوچک صنعتی به ایجاد شرکت تولیدی با مالکیت سهامی اقدام می‌کنند که ۴۰ درصد از سرمایه لازم توسط عرضه سهام و فروش به افراد حقیقی تامین خواهد شد و ۶۰ درصد مابقی توسط واحدهای کوچک صنعتی تامین خواهد شد.
- توسعه صنایع کوچک خرد (خود اشتغال): برای مقابله با بیکاری و ایجاد اشتغال در سال ۱۹۹۳، بیش از ۴۰/۴۱ درصد از کل شغل ایجاد شده در کلیه بخش‌های اقتصادی در اندونزی مربوط به این بخش بوده است.

عمده برنامه حمایتی دولتی از این بخش عبارتند از:

- تأمین سرمایه اولیه برای راه‌اندازی پروژه تولیدی و نیمه تولیدی تا ۷۵ درصد کل هزینه پروژه از سال ۱۹۸۶ به بعد
- آموزش نیروی انسانی در مراکز آموزش فنی و حرفه‌ای برای مناطق محروم بدون دریافت شهریه و در سایر مناطق دریافت شهریه با شرایط پرداخت آسان توسط وام آموزشی صورت می‌گیرد.
- آموزش مدیریتی برای کارآفرینان واحدهای صنعتی کوچک خود اشتغال: تأمین ماشین‌آلات از طریق اجاره بلندمدت یا فروش ماشین‌آلات دولتی دست دوم به این واحدها
- ایجاد بانک اطلاعاتی و انجام مشاوره‌های مختلف

برنامه «توسعه خود اشتغالی و کارآفرینی (SEED) در دانشگاه Merdeka Malang اندونزی».

- ایجاد رشته کارآفرینی و خود اتکایی در این دانشگاه

فعالیت‌های اجباری درون رشته‌ای (کارآموزی اجباری) در تمام رشته‌های دانشگاه برنامه آموزشی فوق برنامه برای آماده‌سازی دانش‌آموختگان دانشگاهی برای تأسیس کسب و کارهای خود و تبدیل آنها به افراد کارآفرین که شامل سه مرحله زیر می‌باشد اجرا می‌گردد:

الف) پیش آموزش: (به کار آموزان اطلاع داده می‌شود و از میان داوطلبان آنهایی که بیشترین انگیزه را داشته‌اند و نمره خوبی کسب کرده‌اند. انتخاب می‌شوند).

ب) آموزش (به ۱۴۴ ساعت وقت نیاز دارد. تمام وقت ۱۲ روز طول می‌کشد و نیمه وقت حدود یک ماه).

ج) بعد از آموزش (مشکلات عمومی که در حین اجرای طرح‌ها بروز می‌کنند مانند مجوز، گواهی‌نامه، تأمین مالی، بازاریابی و... مشاوره داده می‌شود).

نتیجه برنامه: ۴۰ درصد از شرکت‌کنندگان در برنامه آموزشی SEED در شروع کسب و کار موفق بوده‌اند و هر کارآفرین ۵۰ نفر را استخدام کرده است. چاپ کتاب «توسعه گردشگری و کارآفرینان کوچک، سیاست ملی و فرهنگ کارآفرینی در مورد اندونزی» در سال ۱۹۹۹.

بخش یازدهم- حمل و نقل شهری

توسعه اقتصادی در اندونزی مستلزم گسترش بخش حمل و نقل و ارتباطات، برای تبادل مسافر، کالا، خدمات و اطلاعات در بخش‌های مختلف کشور بوده است. گسترش شبکه راه‌های زمینی در جزایر مختلف و نیز برقراری خطوط دریایی و هوایی بین این جزایر در کنار توسعه شبکه مخابراتی کشور، از جمله اهداف مهم دولت اندونزی است. برای مثال در بودجه سال ۲۰۱۵-۲۰۱۴ حدود ۲/۴ میلیارد دلار (معادل ۶۹/۱ درصد کل هزینه‌های توسعه) برای گسترش بخش حمل و نقل به ویژه در سطح شهری در نظر گرفته شده است. در شهرهای کوچک اندونزی جابجایی مسافران با استفاده از وسایل نقلیه ساده، مثل سه‌چرخه حمل مسافر، موتور سه‌چرخ و نیز مینی‌بوس و اتوبوس‌های شهری انجام می‌پذیرد. در شهرهایی مثل جاکارتا (با ۱۰ میلیون نفر جمعیت) به دلیل وسعت زیاد شهر و مناطق حومه آن، جابجایی مسافران بیشتر از طریق اتوبوس و مینی‌بوس و علاوه بر آن تاکسی و موتور سه‌چرخ (معروف به باجاج BAJAJ) انجام می‌پذیرد. با توجه به رشد روزافزون مسافرت‌های شهری، شبکه اتوبوس‌رانی جاکارتا نیازمند توسعه بیشتری می‌باشد تا از میزان در انتظار ماندن مسافران و تراکم مسافر در وسایل نقلیه عمومی کاسته گردد. مقررات خاص ترافیک در منطقه مرکزی جاکارتا اعمال می‌گردد. بدین ترتیب که در ساعات پرتراکم صبح (۳۰/۶ تا ۱۰) اتومبیل‌های

شخصی مجاز به ورود به این محدوده نیستند مگر دست کم دارای ۳ سرنشین باشند. اخیراً دولت طرح ساخت مترو در جاکارتا را آغاز نموده و قرار است در مرحله اول آن، یک تونل ۳/۱۰ کیلومتری شمال جاکارتا را به مرکز این شهر وصل کند. این طرح حدود ۳/۱ میلیارد دلار هزینه در بر داشته و کنسرسیومی مرکب از شرکت‌های اندونزیایی، ژاپنی و اروپایی اجراء آن را بر عهده دارند. قرار است عملیات ساخت آن از سال ۱۹۹۷ شروع شود، و در صورت موفقیت‌آمیز بودن، توسعه آن در جاکارتا و نیز اجراء طرح‌های مشابه در دیگر شهرهای پرجمعیت مدنظر قرار گیرد.

بخش دوازدهم - توریسم شهری

در کشورهای در حال توسعه، فقدان شدیدی از تحقیق در مورد برنامه ریزی گردشگری مناطق شهری وجود دارد. علاوه بر این، برنامه‌ریزی و محیط‌های سیاسی که این چنین برنامه‌هایی در آن انجام می‌گیرند، بسیار متفاوت از جوامع غربی است. مدل مشارکتی نوعی نگرش کل نگر به توسعه گردشگری شهری و منطقه‌ای است که تلاش دارد تا اقدامات مشارکتی را تا حد امکان میان مقامات مسئول توسعه، به حداکثر برساند. اهداف برنامه‌ریزی گردشگری مشارکتی در مناطق شهری، افزایش کارایی، همگونی و برابری در توسعه گردشگری شهری و منطقه‌ای است. هدف این برنامه‌ریزی، اجرای اصولی است که موجب ایجاد پایداری در مناطق شهری اندونزی شده که در صورت رعایت شدن، می‌توانند به توسعه صنعت گردشگری در مناطق شهری و پایداری آن در این کشور کمک کنند.

بخش سیزدهم - مدیریت پسماند شهری

بحران زباله و ضایعات در اندونزی با سایر کشورهای آسیایی کمی متفاوت است چرا که حاشیه نشینان شهرهای بزرگ در این کشور - به خصوص کودکان - نوع جدید از فرهنگ زباله گردی را پدید آورده اند که کم کم به بحران عمیقی در جامعه اندونزی تبدیل شده است. علاوه بر این بحران انسانی، کوه های زباله در کلان شهرهایی چون جاکارتا زندگی مردم و محیط زیست بکر این کشور را نیز به شدت تهدید می کند. در راستای مقابله با چنین تهدیدی، طی سال های اخیر، یک برنامه بیمه سلامت در مقابل جمع‌آوری زباله برای افراد کم درآمد، راه‌اندازی شده است. به گزارش یورو نیوز، پرسنل این بیمه سلامت که در استان جاوای اندونزی و برخی دیگر از شهرهای اندونزی راه‌اندازی شده، برای توضیح چگونگی عملکرد این بیمه، به درب خانه‌های مردم می روند و از آن‌ها می‌خواهند که در این برنامه ثبت نام کنند. دکتر جمال البن سعید، در توضیح این برنامه می‌گوید: "ما در واقع در حال ایجاد یک شرکت تجاری با اهداف اجتماعی هستیم. ما به دنبال سودیم اما نه سود شخصی. سود حاصل از این برنامه برای تداوم بخشیدن به آن هزینه خواهد شد".

زباله‌هایی که این افراد جمع‌آوری می کنند می بایست غیر ارگانیک و قابل باز یافت باشد. مطابق این برنامه، درآمد حاصل از بازیابی این زباله‌ها به صندوق این بیمه واریز می شود.

منابع:

- سعیدی مهرآباد، محمد (۱۳۸۹)، مدیریت شهری و تأمین منابع مالی، دانشگاه علم و صنعت ایران. تهران.

- احمدی شاپورآبادی، محمدعلی (۱۳۹۲)، برنامه‌ریزی گردشگری مشارکتی در یک مقصد در حال توسعه (تجربه اندونزی)، دانشگاه صنعتی اصفهان.

- صراف، مظفر (۱۳۸۸)، مدیریت یکپارچه شهری در خدمت توسعه اجتماعات محلی، مجله علمی - ترویجی منظر.

- تهرانی، ایمان، (۱۳۸۹) سیر تحول برنامه‌ریزی در جهان، مرکز پژوهش‌های مجلس شورای اسلامی.

- <http://www.ensani.ir/storage/Files/۵-۲۱۶۴-۲۰۱۲۰۳۲۹۱۳۰۳۰۵.pdf>
- <https://www.fa.wikipedia.org/wiki>
- http://www.kishtpc.com/global_indonesia_persian.htm
- <http://www.ejip.ir/>
- <http://www.khabaronline.ir/detail/۲۴۴۶۰۷/Economy/world-economy>
- http://www.aftabir.com/articles/view/social/urban/c۴c۱۲۸۴۸۰۸۸۷۵_city_p۱.php
- http://www.manzar-sj.com/article_۲۵۷_۲۴.html
- <http://www.alef.ir/vdcfm۰dyxw۶dtea.igiw.html?۱۵۲۷۳۰>
- <http://www.bultannnews.com/fa/news/۱۶۹۷۵۱>
- <http://www.karvakarafarini.blogfa.com/post-۲۰.aspx>
- <http://www.khaama.com/persian/archives/۲۹۱۷۷>
- <http://www.ensani.ir/storage/Files/۵-۲۰۱۰۱۱۱۰۱۵۳۸۵۷.pdf>

- <http://www.nosazionline.ir/?p=۵۰۷۴>
- <http://www.fa.shafaqna.com/news/۷۷۲۲۹>
- <http://www.euronews.com/۲۷/۱۲/۲۰۱۴/indonesia-recycling-for-free-healthcare>

شورای اسلامی شهر ساری

آدرس: ساری - خیابان ۱۵ خرداد - روبروی توانبخشی فیاض بخش - تلفکس: ۰۱۱۳۳۲۶۴۹۱۰